

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 ซอยสุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-259-6172

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สุนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับประจำวันที 30 เดือนสิงหาคม พ.ศ.2566 หน้า 1,3 มูลค่าข่าว 381,294.-

6 มือไทยสัปดาห์หนึ่งเรื่องนี้อออิงสุด ซึ่งไม่พ้น “การมือ” ที่ยุคนี้มีอะไร ๆ ที่ “อัครยพินลิก” มีไปจนถึงเบื่องลิกเซ็งแซ่... แต่บางประเด็นที่ถูกปูจลานั้น คนการมือที่เกือวข้องที่ “ปิดปากเจียบ” ราวกับ “เป็นใบ้ข้าวคราว??”... ทั้งนี้ กับเรื่องการมือ

นั่นก็ว่ากันไป-ก็รอดความชัดเจนในประเด็นต่าง ๆ กันต่อไป??... อย่างไรก็ตาม หากจะโฟกัสที่พฤติกรรม “เป็นใบ้ข้าวคราว” แล้วล่ะก็... รันนี้ทาง “ทีมสก๊อบเดลินิวส์” ก็มีข้อมูลมาสะทอนสื่อให้ลองพิจารณากัน... ซึ่งนี่เป็น “เรื่องจริงไม่อึ้งการมือ”...

“เป็นใบ้ข้าวคราว” ที่ “มิใช่ไม่ยอมพูด”... “เสียหรือไม่?” นี้ “เป็นภาวะ-เป็นโรค” และเมื่อเร็ว ๆ นี้ก็มีกระแสข่าวกรณีนี้... ทั้งนี้ เมื่อเร็ว ๆ นี้ได้เกิดกระแสแสดงถึงคนดราม่าไปทั่วโลก หลังมีกรณี ดึงสาวชาวเอเชียรายหนึ่งถูกลวนลาม ขณะพบปะแฟนคลับ โดยหลังดึงสาวไฟสตร์เรื่องนี้ก็ทำให้เกิด “ดราม่า” เมื่อมีคนไทยว่าสาเหตุที่ถูกลวนลามเพราะภาพลักษณ์เซ็กซี่ของเธอ ซึ่งดึงสาวก็ออกมาตอบได้ว่า... ไม่คิดว่ายุคนี้ยังมีคนที่มีแนวคิดเช่นนี้อยู่ พร้อมเผยแพร่เรื่องช็อกแฟนคลับ โดยเธอเผยเรื่องราวการ “ตกเป็นเหยื่อลวงละเมิดในวัยเด็ก” ซึ่งไม่เคยบอกใครแม้แต่กับพ่อแม่ เนื่องจากกลัวคนที่เธอรักจะเจ็บปวด โดยเธอระบุว่าหลังเหตุการณ์สะเทือนใจดังกล่าวทำให้เธอตกอยู่ในภาวะที่เรียกว่า “selective mutism” หรือ “โรคใบ้ข้าวคราว” ที่สามารถ “ติดกับผู้ที่ผ่านเหตุการณ์ร้าย ๆ มา” โดยทำให้ “พูดไม่ได้ข้าวคราว” หรือ “พูดได้ก็แค่กับบางคน-

บางโอกาส” ภาวะ “selective mutism” ที่มีชื่อเรียกภาษาไทยว่า “โรคใบ้ข้าวคราว” นี้ มีข้อมูลใน สารานุกรมศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) ที่อธิบายไว้ว่า... การเลือกเป็นใบ้บางโอกาส หรือ selective mutism หมายถึง การที่บุคคลไม่พูด หรือพูดไม่ได้บางสถานการณ์ บางเวลา บางสถานที่ ทั้งที่มีความสามารถในการพูดและเข้าใจในสถานการณ์ โดยที่ มักจะพบในเด็กเล็กเมื่อเริ่มเข้าเรียน ซึ่งเมื่อเด็กไปอยู่ในสถานการณ์ที่แปลกใหม่ หรือ

รู้สึกว่าจะไม่ปลอดภัย ก็จะ กังวล กลัว หรือเครียด จนทำให้พฤติกรรมถดถอย... จนอาจไม่ยอมได้ตอบ หรือ “ไม่ยอมพูด” เลย!... ทำให้บางคนอาจเข้าใจผิดว่า “เป็นใบ้” กับ “โรคใบ้ข้าวคราว” ที่ว่านี้ ทาง สุชาวดี พัฒนผลสุภุม นักเวชศาสตร์สื่อความหมาย สถาบันราชานุกูล ก็ได้อธิบายผ่านบทความ “selective mutism ในเด็ก” ไว้ว่า... แบ่งเป็น 4 ประเภท ได้แก่... ประเภทที่ 1 ไม่พูดข้าวคราวเมื่อเข้าไปอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย (transient mutism) โดยเด็กจะไม่พูดในสัปดาห์แรก หรือเดือนแรก ๆ แต่อาการจะค่อย ๆ ลดลง และหายได้เองในที่สุด, ประเภทที่

2 ไม่พูดหลังจากย้ายที่อยู่อาศัยใหม่ (migrant children) ที่มักเกิดในเด็กที่ใช้ 2 ภาษา โดยมีจะขาดความมั่นใจ เมื่อต้องย้ายที่อยู่อาศัยใหม่ ซึ่งถ้าไม่เฝ้าสังเกตใกล้ชิดดี อาการอาจพัฒนาไปสู่การไม่พูดอย่างถาวร!!

ประเภทที่ 3 มีภาวะร่วมกับกลุ่มอาการอื่น (secondary to other conditions) ซึ่งมักจะเกิดร่วมกับกลุ่มอาการอื่นโดยเป็นอาการรองลงมา มีลักษณะเด่นคือมักมีพฤติกรรม หลีกเลียงการพูด และประเภทที่ 4 ไม่พูดอย่างถาวร (persistent mutism) โดยเด็ก ๆ กลุ่มนี้มักจะ ไม่พูดเลยเป็นเวลาอย่างน้อย 3 ปี และอาการนี้มักจะลดลง

เมื่อเด็กอายุมากขึ้น ซึ่งลักษณะเด่น ๆ ของเด็กกลุ่มนี้คือมักจะรู้สึกวิตกกังวลมากกว่าปกติตลอดเวลา โดยเฉพาะเมื่อต้องเข้าสังคม ... เหล่านี้เป็นข้อมูลสังเขป

นี่คือประเภท-ลักษณะ “โรคใบ้ชั่วคราว”

สำหรับ “แนวทางการศึกษา” ก็จะแตกต่างกันไปตามอาการ โดยมีข้อมูลแนวทางโดยสังเขปดังนี้คือ... นำเด็กเข้ารับการรักษา ประเมิน โดยเฉพาะเมื่อไม่ยอมพูดนานกว่า 2 เดือน, เลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับเด็ก กรณีที่เด็กมักหลีกเลียงการฝึกทักษะ ซึ่งเป็นเพราะคิดว่ายากเกินไป, หลีกเลียงการให้รางวัลหรือลงโทษ ซึ่งเด็กที่มีภาวะนี้ไม่จำเป็นต้อง

ปรับพฤติกรรม ฉะนั้นการลงโทษเด็กจึงไม่มีผลต่อการรักษา ที่สำคัญ... นอกจากห้ามลงโทษแล้วยังห้ามชมเมื่อเด็กพูดต่อหน้าสาธารณชนด้วย

พาเด็กออกจากจุดสนใจของผู้คน นี่ก็แนวทาง เพื่อลดความรู้สึกอึดอัดของเด็กจนทำให้เครียด วิตกกังวล จนทำให้ไม่อยากพูด ควรพาเด็กไปทักทายคนอื่นเมื่อเด็กพร้อม, ใช้การสนทนาทางอ้อม ด้วยการให้เด็กพูดคุยผ่านของเล่น, อนุญาตให้เด็กใช้ภาษาท้องถิ่นได้ กับเด็กที่มี 2 วัฒนธรรม เพื่อสร้างความมั่นใจให้เด็ก, ให้เด็กคิดวิธีแก้ปัญหาด้วยตัวเอง เพื่อจัดความกลัว และ ให้เด็กเล่าเรื่องด้วยตัวเอง เพื่อให้ทราบถึงตัวตนที่แท้จริงของเด็ก ... นี่ก็อีกแนวทางบำบัดรักษาภาวะนี้-โรคนี้

และกับ “โรคใบ้ชั่วคราว” นี้ มีข้อมูลว่าที่ “ติดกับผู้ใหญ่ได้” โดยผู้มีภาวะอาการนี้ ถือเป็นโรควิตกกังวลชนิดหนึ่งที่ทำให้ไม่สามารถพูดคุยได้ตามปกติ โดยเฉพาะ เมื่อตกอยู่ในบางสถานการณ์ หรือกับบางคน หรือกับบางกลุ่ม เนื่องจากรู้สึกเหมือนกำลัง “ติดกับ” ซึ่งผู้ใหญ่ที่มีภาวะนี้จะกระทบชีวิตมากกว่าวัยเด็ก เพราะจะไม่สามารถเข้าสังคมได้ตามปกติ...

ทั้งนี้ “การรับมือภาวะใบ้ชั่วคราว” ก็มีข้อมูลใน www.parentsonline.com ที่ระบุไว้บางช่วงบางตอนว่า... การที่ผู้อื่นช่วยเหลือหรือแก้ตัวให้ผู้ที่ภาวะนี้จะทำให้การบำบัดรักษายากขึ้น เพราะเท่ากับส่งเสริมให้ปฏิเสธการพูด ซึ่งกับเด็กนั้นควรเปลี่ยนเป็นการค่อย ๆ สอน แม้ภาวะนี้จะไม่หายไปทันที แต่ก็ช่วยยื้อไว้รับมือตัวกระตุ้นที่ทำให้เกิดภาวะนี้ได้ดีขึ้น...

เหล่านี้ไม่เกี่ยวกับ “ไม่พูดติดตั้งรัฐบาล”

“รัฐบาลผสมชั่วที่อัครรรยพันลึก” นั้น...

“กับเบื้องลึกคงเป็นใบ้กันอีกนาน...”